

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **A vámszedő tévedése**

1. A vámszedő tévedése

Mirella

A szűk sikátorok hűvös árnyéka hálás menedéket nyújtott a reggeli napfény elől, ám a gázló felé vezető utat egy hevenyészett őrhely torlaszolta el. A városkapu felől érkező gyanakvó őr, egy kerek hasú, döllyfős vámszedő éppen egy kofa kosarát turkálta át, amikor megpillantotta Mirelláék közeledő szekerét.

– Állj csak meg, asszonyság! – mordult fel a férfi, és nehézkes léptekkel elébük toppant. Borda halk, figyelmeztető morgással feszült meg a kerekek mellett, de Mirella egyetlen apró kézmozdulattal intette intellektuális nyugalomra a hűséges kutyát.

– Jaj, tekintetes uram, hátatelt szívvel áldom a szerencsémet, hogy épp kelmedbe botlok! – pattant le a bakról Mirella, arcán a legalázatosabb, legájtatosabb mosollyal. – Látom a drága, fáradt szemein a szolgálat terhét. Micsoda szörnyű csúz gyötörheti azt a nemes derekát ebben a nyirkos hajnalban!

A vámszedő meglepetten felvonta a szemöldökét, de a dicséret és a túláradó együttérzés azonnal megpuhította pökhendi tartását. Mirella nem teketóriázott: szoknyája redői közül előhúzott egy apró, rezes tégelyt, amiből bódító, fűszeres illat áradt.

– Ez a keleti remeték csodakenőcse! Egyetlen cseppje elmulasztja a tagok zsibbadását – suttogta bizalmasan, miközben gyanútlanul a tisztartó kézfejére kente a nyúlós kencét. – Egy ilyen derék előljárónak ajándékba adom, csak engedje útjára a szegény árusné kordéját!

A férfi elbűvölten szagolgatta a balzsamot, s mialatt a szemeit forgatva élvezte a hűsítő kenőcsöt, Mirella már pattant is vissza a bakra. Egy csettintés a gyeplővel, s a szekér gördülékenyen indult tovább a zúgó gázló felé.